



Raad
voor
Vreemdelingen-
betwistingen

Arrest

nr. 53 240 van 16 december 2010
in de zaak RvV 59 971 / II

In zake: [REDACTED]

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HENDRIX
Louizalaan 114/27
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie en
asielbeleid.

DE WVD. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED], die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op
00 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de
gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 september 2010 waarbij de
aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980
betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van
vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel 1 bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980
betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van
vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op
9 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. HENDRIX versijnt voor de verzoekende partij en van
advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER versijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 15 maart 1999 een asielaanvraag in bij de bevoegde asielinstansie. Deze
asielaanvraag werd op 27 december 2000 afgesloten met een bevestigende beslissing tot wegering van
vertoeg van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatslozen.

Op 21 december 2007 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van
artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf
de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de Vreemdelingenwet).

Op 10 juni 2008 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. Thans diende deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd bij arrest nr. 18 612 van 13 november 2008. Vervolgens diende verzoeker een administratief cassatieberoep in bij de Raad van State tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit administratief cassatieberoep werd niet-toelaatbaar verklaard bij beschikking van de Raad van State van 16 december 2008.

Op 16 december 2009 diende verzoeker wederom een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 3 september 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielzaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 december 2009 onontvankelijk verklaard wordt. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure naderzij. De diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene voldoet evenwel niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, dewijle niet dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8A en 2.8B van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De aanvraag 9bis werd ingediend op 18.12.2009, dus niet tijdens hoger vernoemde periode. De betrokkene meent dat de termijn van indiening geen rol kan spelen aangezien de instructies van dit type werden door de Raad van State. Het is echter zo dat de Staatssecretaris binnen zijn dienstelijke bevoegdheid heeft beslist de criteria te blijven toepassen en zodus de ingediende aanvraag niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden en indieningstermijnen gehandhaafd. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8A en 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds maart 1999 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Franse taal en de heeft gevolgd en zicht op werk heeft, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp vormen van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene weet dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 27.12.2000 met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan de oproep om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 07.06.2000. De duur van de procedure - reeds ongeveer 1 jaar en 9 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd.

Het argument dat de broer van betrokkene hier legaal in België verblijft, vormt eveneens een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke schending impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."

2. Over de rechtspleging

In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om de tegenpartij te veroordelen tot de betaling van de kosten van de procedure, voor zover toepasselijk.

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om de kosten van het geding ten dele te leggen van de tegenpartij.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker "de nietigheid van de beslissing wegens gebrek aan handtekening".

In zijn middel zet verzoeker uiteen dat niet kan worden nagegaan of de beslissing werd genomen door een bevoegd persoon.

Betreffende het eerste middel antwoordt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat het middel niet ontvankelijk is daar er geen rechtsregel wordt aangevoerd. Verder stelt de verwerende partij dat het middel van verzoeker feitelijke grondslag mist, nu aan de beslissing die aan verzoeker ter kennis werd gebracht en die bij zijn verzoekschrift werd gevoegd, duidelijk blijkt dat deze werd ondertekend door de gemachtigde van de staatssecretaris, mevr. L.T. (...).

In zijn repliekmemoratie dupliceert verzoeker als volgt op de nota met opmerkingen van de verwerende partij:

"Eerste middel

De Staatssecretaris replicaert dat geen wetsartikel wordt aangegeven dat geschonden zou zijn.

De Vreemdelingenwet bevat geen artikel dat voorziet dat de beslissing ondertekend wordt.

Verzoeker ziet dan ook niet in welk artikel hij zou moeten aanhalen;

De ondertekeningverplichting volgt niet uit een rechtsnorm, doch uit de functie van de handtekening, met te weten de identificatiemogelijkheid van de verantwoordelijke voor de beslissing;

Het verweer is naast de kwestie."

Doorgelaten de vraag of dit middel op een ontvankelijke wijze is aangevoerd, dient de Raad van Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat verzoekers middel feitelijke grondslag mist, daar in de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat de beslissing die aan verzoeker ter kennis werd gebracht wel degelijk ondertekend is door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid, met name L.(...) T.(...).

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en van artikel 37 van het regentbesluit van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Iedere bestuurlijke beslissing dient naar behoren gemotiveerd te worden. Deze bestuurlijke motiveringsplicht bestaat uit twee facetten, met elk een eigen rechtsgrond:

Vooreerst geldt de formele motiveringsplicht, dewelke werd vastgesteld in de Wet aangakende de uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991; deze Wet bepaalt in zijn art. 5 dat een beslissing naar de vorm een motivering dient te bevatten (al. 1) en tevens dat de gezegde formele motivering als dusdanig 'afdoende' dient te zijn;

Tweedens geldt de 'inhoudelijke' motiveringsplicht, dewelke vervat ligt in het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de motiveringsplicht; deze bepaalt dat de motivering terzake dient te zijn en dus antwoordt op de gronden die zijn aangegeven en in het aan het bestuur gericht verzoek.

Volgens het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dient iedere administratieve beslissing gebaseerd te zijn op een correcte feitenvinding.

Volgens art. 10 en 11 Grondwet dienen personen in gelijke situaties op gelijke wijze behandeld te worden; aangezien het gaat om een bepaling die de persoon van de vreemdeling betreft, en niet-bijvoorbeeld - zijn vermogen, geldt deze bepaling ook voor en tussen vreemdelingen, dit krachtens art. 191 Grondwet; enkel een verschil tussen Belgen enerzijds en vreemdelingen anderzijds is denkbaar.

Volgens art 37 Bestuursreglement RVS zijn de arresten van de Raad van State uitvoerbaar op rechtsweg en verzekert de Koning hun uitvoering;

Bespreking

De Staatssecretaris meent in huidig geval een onderscheid te kunnen maken tussen verzoeker, waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging het datumstempel van 16 december 2009 draagt, enerzijds, en andere kandidaten voor zogeheten regularisatie.

Vooreerst stelt zich de vraag naar de aard van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, te weten of deze als dusdanig kunnen ingeroepen worden als rechtsgrond tot nietigverklaring;

Dit is het geval, aangezien het beginsel van behoorlijke motivering een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is dat, ook al behoort het volgens sommige opvattingen niet tot het zogeheten "positieve recht", wel degelijk een bron van het Belgisch administratief recht is, zelfs een formele bron van het recht, aldus gezien behoren de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, omvattende de aangehaalde opvattingen, wel degelijk tot het positieve recht die door de rechter worden gebruikt;

Ook de Raad van State erkent de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als rechtsgrond voor administratieve cassatie;

In het bijzonder geldt dit voor het motiveringsbeginselen het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het is dan ook aangetoond dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur gelden als "positief recht" en kunnen worden aangewend als middel tot nietigverklaring van een administratieve beslissing;

De centrale vraag die zich in huidig geval stelt is deze van de mogelijkheid voor de Minister om een onderscheid te maken tussen vreemdelingen die voor 16 december 2009 een verzoek tot verblijfsmachtiging hebben ingediend, en deze die dit vanaf die datum hebben gedaan; de eenzijdige motivering van de beslissing is slechts een gevolg van dit onderscheid en bestaat in de toepassing van de algemene beginselen inzake de "regulariseerbaarheid" van vreemdelingen;

Dit onderscheid ligt erin dat de Minister voor de aanvragen tot en met 15 december 2009 referentie maakt met het criterium 2.8A, dan wel 2.8B, die teruggaan op een vernietigde "instructie" dd. 19 juli 2009;

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de Staatssecretaris stelt dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging werd ingediend op 19 december 2009;

Afhier dient al een probleem van feitenvinding te worden vastgesteld; De POST heeft het stempel van 16 december 2009 aangebracht;

Tweedens dient te worden vastgesteld dat de Staatssecretaris aangeeft in de bestreden beslissing dat (...)

Het gaat hier om een "gerechtigde" bevestiging van een flagrante inbreuk op art. 37 Procedurereglement RVS;

De Minister en bij delegatie de Staatssecretaris, zijn immers door de Koning aangewezen om te Uitvoerende Macht in het Rijk waar te nemen, dewelke apriori het prerogatief van de Koning zijn;

Indien dus de Uitvoerende Macht in de persoon van de Minister, en bij delegatie de Staatssecretaris, een arrest tot nietigverklaring naast zich neerlegt door "op discretionaire wijze" te beslissen een door de Raad van State vernietigd wetmatig instrument alsnog toe te passen, schendt de Staatssecretaris, aldus de voor de Staatssecretaris verantwoordelijke Minister, manifest art. 37 Procedurereglement RVS;

De Minister of de Staatssecretaris geven in dat geval immers geen uitvoering aan de arresten van de Raad van State;

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat welke de beslissing van de Minister of haar Staatssecretaris ook moge zijn, deze op geen enkele wijze kan of mag verwijzen naar de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009;

Dit geldt op alle vlakken, dit wil zeggen zowel wat betreft de inhoud als wat betreft de vastgelegde termijnen;

Deze redenering werd reeds ontwikkeld in het verzoek tot verblijfsmachtiging, en wel als volgt:

« Daarenboven dient er rekening gehouden te worden met de omstandigheid dat de heer Staatssecretaris na en naar aanleiding van de nietigverklaring van de instructie uitdrukkelijk bevestigd heeft deze verder te zullen toepassen op basis van zijn discretionaire bevoegdheid. Evenwel houdt dit in dat een persoon die aan de voorwaarden voldoet een verblijfsmachtiging krijgt op basis van de generieke discretionaire bevoegdheid en niet op basis van de instructie. Evenwel houdt dit tegelijk in dat er geen enkele wettelijke reden is waarom een persoon die zijn dossier indient na de datum van 15 december 2009 geen aanspraak zou kunnen maken op toepassing van de bijzondere regularisatiecriteria.

Immers, dit zou inhouden dat de minister of de staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid op verschillende wijzen zou toepassen afhankelijk van de datum van indiening van een dossier. De objectieve grondslag van dit onderscheid, de instructie, is evenwel nietig, zodat dit onderscheid naargelang de datum van de indiening van het dossier rechtens ook niet meer kan gemaakt worden.

Deze motivering werd door verzoeker uitdrukkelijk naar voren geschoven om aan te tonen dat de Staatssecretaris niet vermocht, zelfs niet binnen de toepassing van zijn discretionaire bevoegdheid, een onderscheid te maken tussen personen die hun aanvraag ingediend hebben voor of na 15 december 2009.

Er werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het "verschil in behandeling" zonder enige objectieve grondslag.

Dit wil zeggen dat verzoeker zich in zijn verzoek tot verblijfsmachtiging beroepen heeft op het gelijkheids- en het niet-discriminatiebeginsel (art. 10 en 11 GW) zoals dit dient te worden aangewend tussen vreemdelingen onderling (art. 191 GW);

De Staatssecretaris is niet ingegaan op deze problematiek;

Aldus schendt de beslissing de aangehaalde Grondwetsartikelen 10, 11 en 191;

Daarenboven schendt de beslissing de inhoudelijke motiveringsverplichting als beginsel van ieder bestuursorgaan, in de mate dat de Staatssecretaris niet antwoordt op de uitdrukkelijk aangehaalde beginselen. Indien het zo is dat de motiveringsplicht niet inhoudt dat het bestuur uitputtend dient te antwoorden op ieder ingeroepen argument, kan dan bezwaarlijk worden volgehouden dat het bestuur niet gehouden zou zijn te antwoorden op de argumenten getrokken uit de beginselen van de rechtsstaat.

Deze beginselen zijn precies ingevoerd om de rechtsonderhorige te beschermen tegen overheidsopzeden;

Aldus kan diezelfde overheid zich niet aan hun inroepen onttrekken door niet op het argument, dat uitdrukkelijk werd ingeroepen, te antwoorden;

Tot slot beroept verzoeker zich ook op het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van het bestuursorgaan, dit voor zover nodig in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel;

Immers de staatssecretaris stelt – zoals reeds aangetoond verkeerdelijk – vast dat verzoeker een aanvraag verblijfsmachtiging zou hebben ingediend op "18.12.2009"; in werkelijkheid gaat het om 15 december 2009;

Aldus werd de termijn met minder dan 24 uur overschreden;

De sanctie, te weten de onontvankelijkheid van het verzoek tot verblijfsmachtiging, is reeds op het eerste gezicht overdreven, te meer daar de staatssecretaris zelf heeft aangegeven dat hij zich niet aan de termijn van 15 december 2009 zal houden wanneer de laattijdigheid kan worden toegerekend aan de advocaat;

Er dient te worden vastgesteld dat de termijn van 15 december 2009 in geen geval kan gelden;

De beslissing is nietig."

De verwerende partij antwoordt als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Ter ondersteuning van zijn middel houdt verzoeker voor dat er geen onderscheid mag worden gemaakt tussen hem en de vreemdelingen die wel binnen de termijn voorzien in de instructies de aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend. Hij beweert tevens zijn aanvraag op 16.12.2009 te hebben gepost, en dat er dus 'foutieve feitenvinding' zou zijn nu de bestreden beslissing de datum van 18.12.2009 als datum van indiening vermeldt.

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat de beslissing geen melding maakt van de datum waarop verzoeker zijn aanvraag op de post heeft gedaan. Deze is ook niet relevant. Het is slechts de datum van indiening die telt, en deze is in casu 18.12 zoals blijkt uit de aangebrachte stempel van de gemeente Grimbergen.

Verzoekers beschouwingen dienomtrent doen dan ook niet ter zake. Er valt niet in te zien hoe deze afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

Uit de verdere, enigszins verwarrende, toelichting bij het middel blijkt dat verzoeker enerzijds meent het de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich niet van recht te beroepen op de instructies van 19 Juli 2009 voor wat betreft de termijn van indiening van de regularisatieaanvraag door verzoeker, nu deze werden vernietigd door de Raad van State. Anderzijds meent verzoeker kennelijk wel in aanmerking te komen voor de – voor hem beweerdelijk – gunstige criteria van deze instructies.

Hij acht het onderscheid dat gemaakt wordt tussen hem en de vreemdelingen die de aanvraag uitdienen op 15.12.2009 hebben ingediend, discriminatoir en verwijst naar de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet.

De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen worden ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Dezelfde regels verzetten er zich overgens tegen dat categorieën van personen, die zich ten aanzien van de aangevochten maatregel in verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat.

Het bestaan van dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de bestwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

De verwerende partij wijst er vooreerst op dat het criterium van de datum van indiening wel degelijk een 'objectief criterium' is.

Zoals in de bestreden beslissing ook wordt gemotiveerd, heeft de federale staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, niettegenstaande de vernietiging door de Raad van State van deze instructies, zich ertoe bereid verklaard om binnen zijn discretionaire bevoegdheid deze instructies houdende criteria voor regularisaties verder toe te passen, en meer bepaald de vreemdelingen die voldoen aan de opgesomde voorwaarden, te machtigen tot verblijf.

Dit is uiteraard niet ten gunste van de vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend in toepassing van deze instructies.

Verzoeker heeft zich in zijn aanvraag zelf beroepen op deze instructies om geregulariseerd te worden (zoals ook wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, reden ook waarom de aanvraag onontvankelijk is verklaard), zodat niet kan worden ingezien welk belang hij kan hebben bij zijn concrete kritiek.

Verzoeker kan toch niet ernstig voorhouden dat de termijnvoorwaarde die gesteld wordt in de instructie niet mag worden toegepast, terwijl hij zich uitdrukkelijk op de instructie heeft beroepen en stellingen op basis hiervan te moeten worden geregulariseerd. Verzoeker wil dus wel de positieve, maar niet de negatieve gevolgen genieten van de instructie.

Zijn beschouwingen nopens 'ongelijkheid' en 'discriminatie' zijn dan ook al te gek voor woorden en kunnen geenszins worden aangenomen.

De federale staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid vermag geheel terecht binnen het kader van zijn discretionaire bevoegdheid te beslissen aan welke vreemdelingen een verblijfsmachtiging wordt toegekend. Verzoeker slaagt er geenszins in aan te tonen dat hierbij sprake zou zijn van een grondwettelijke ongelijkheid of discriminatie.

In de bestreden beslissing wordt wel degelijk gemotiveerd dat de Staatssecretaris alsnog de instructie toepast, en wordt er derhalve ter dege een antwoord geformuleerd op verzoekers beschouwingen dienomtrent in zijn aanvraag.

Ook verzoekers beschouwingen nopens artikel 37 van het Regentbesluit van 23.08.1948 zijn niet ernstig. Immers, indien de criteria conform dit arrest niet zouden zijn toegepast, dan zou verzoeker het dan ook niet in aanmerking komen voor de instructies waarop hij zich niettemin wanst te beroepen.

Verzoeker maakt een drogredenering en heeft geen enkele belang bij zijn kritiek.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelt dat verzoekers aanvraag onontvankelijk is.

De gemachtigde van de federale staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid handelt daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheds- en redelijkheidsbeginsel in.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskanning van de beginselen waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Tevens werd de beslissing ten genoeg van recht met motieven omkleed.

Verzoeker kan niet anders dienstig voorhouden.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat ook het tweede middel niet ernstig is en dat het kan worden aangenomen."

In zijn repliekmemoria dupliceert verzoeker als volgt op de nota met opmerkingen van de verwerende partij:

"Tweede middel

De Staatssecretaris trekt in repliek de oude doos van de "verwarrende uitleg" open en beweert zith niet te begrijpen waarop verzoeker doelt;

Laat vooreerst duidelijk zijn dat verzoeker niet eens weet waar de staatssecretaris zijn feitelijke moordstampt vandaan haalt; zo volhardt de staatssecretaris in de bewering dat het verzoek tot verblijfsmachtiging niet zijn ingediend op 18 december 2009; niets is minder waar, aangezien in administratieve aangelegenheden de datum van afgifte ter post geldt;

In het andere geval zou ook uw Raad niet geldig gevat kunnen worden op de laatste dag van de beroepstermijn, aangezien de stelling – die de staatssecretaris klaarblijkelijk aanhangt – dat de datum van aankomst maatgevend zou zijn inhoudt dat de beroepstermijn van 30 dagen verkort wordt met een onbekend aantal dagen, te weten de termijn die de Post nodig heeft om een brief ter bestemming te brengen;

Wat de beweerde verwarrende uitleg zelf, dient te worden vastgesteld dat dit een retorische constructie ad hominem is in plaats van ad rem;

Het is integendeel de Staatssecretaris zelf die een verwarrende uitleg geeft, aangezien hij stelt dat het niet-discriminatiebeginsel niet inhoudt dat verschillende situaties niet verschillend zouden kunnen beoordeeld worden,

Dit is een boutade; het spreekt voor zich dat verschillende situaties verschillend kunnen beoordeeld worden niettegenstaande het gelijkheids- en het niet-discriminatiebeginsel;

Evenwel gaat de Staatssecretaris te kort door de bocht wanneer hij stelt dat de datum van de indiening van een verzoek tot verblijfsmachtiging een objectieve grond is tot verschil in beoordeling van het bedoelde verzoek;

Er ontbreekt met name een term in de redenering van de staatssecretaris, te weten de term die de staatssecretaris toelaat dit zogenaamde 'objectieve' onderscheid toe te passen;

De Staatssecretaris haalt geen enkele grond aan die hem toelaat dit onderscheid te maken;

Indien de Staatssecretaris dus dit onderscheid maakt, zelfs al ware dit objectief, dient hiervoor een redelijke, al dan niet wettelijke, grond te bestaan, immers, het onderscheid tussen een Marokkaan en een Albanese is ook objectief (aan de hand van het paspoort), maar wordt precies wel als discriminerend aanzien;

Dit voorbeeld maakt dan ook duidelijk waar de Staatssecretaris in zijn redenering de bal mis slaat, te weten dat hij het verschil niet onderkent tussen een "objectief onderscheid" en een "redelijk verantwoord onderscheid";

De enige regel die toeliet het temporaal onderscheid te maken naargelang de datum van de indiening is de fameuze "Instructie" van 19 juli 2009, maar die werd naderhand vernietigd;

Indien de Staatssecretaris dan de beleidskeuze maakt deze instructie inhoudelijk toe te passen dient hij hiervan uiteraard de beleidsmatige gevolgen te dragen;

De staatssecretaris verbloemt in zijn nota dat de instructie gedenaturerd werd van een bindend voorschrift naar een beleidskeuze;

Evenwel houdt de beleidskeuze op zich een nieuwe norm in, die als dusdanig ook dient gerechtmateerd te worden in zijn beperkingen;

Indien dus de staatssecretaris de beleidskeuze gemaakt heeft een onderscheid te maken tussen aanvraag voor en aanvragen na 15 december 2009, dient hij deze keuze ook te verantwoorden als een beleidskeuze en dit ZONDER te verwijzen naar de fameuze instructie, aangezien deze als dusdanig niet bestaat.

Door de instructie als beleidskeuze toe te passen in één dossier, en niet toe te passen in een ander dossier, zonder dat er hiervoor een redelijk verantwoord onderscheid bestaat, gaat de Staatssecretaris over tot het maken van een onderscheid tussen personen die zich in een gelijke situatie bevinden: de gelijkheid van de situatie volgt uit de omstandigheid dat er geen redelijk verantwoord onderscheidingscriterium (meer) is;

Alles bezondigt de Staatssecretaris zich wel degelijk aan een inbreuk op de aangehaalde artikelen. De vordering is wel degelijk gegrond."

In zijn middel voert verzoeker onder meer een schending aan van het gelijkheidsbeginsel na de verwerende partij een onderscheid maakt tussen vreemdelingen die vóór 15 december 2009 een regularisatieaanvraag hebben ingediend en deze die dit na deze datum hebben gedaan.

De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is.

Uit de motivering van de voorliggende bestreden beslissing blijkt dat verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat er een onderscheid wordt gemaakt tussen vreemdelingen die vóór 15 december 2009 een regularisatieaanvraag hebben ingediend en deze die dit na deze datum hebben gedaan. Dit onderscheid baseert de verwerende partij op de instructie van 19 juli 2009. Zo motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing: "Betrokkene voldoet evenwel niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden betreffende de termijnen, dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag (...) moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009. De aanvraag 9bis werd ingediend op 18.12.2009, dus niet tijdens hoger vermeldde periode. De advocaat van betrokkene meent dat de termijn van indiening geen rol kan spelen aangezien de instructies vernietigd werden door de Raad van State. Het is echter zo dat de staatssecretaris binnen zijn discretionaire bevoegdheid heeft beslist de criteria te blijven toepassen en zodoende blijven ook de ontvankelijkheidsvoorwaarden en de indieningstermijnen gehandhaafd."

Zoals de bestreden beslissing zelf aangeeft, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen samen met verzoeker vast te stellen dat de voormelde instructie door de Raad van State werd vernietigd omdat er geen ruimte meer toeliet voor appreciatie doordat meteen aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden zoals voorzien in de Vreemdelingenwet was voldaan, wanneer aan de in de instructie opgenomen criteria wordt voldaan en dit terwijl enkel de wetgever de aanvragende vreemdeling kan

